

ἀγελαδούδα ἡ, ἀμάρτ. ἴγλαδούδα Μακεδ.(Γκιουβ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγελάδα.

Μικρά ἀγέλας. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγελαδάκι.

ἀγελαδούλλα ἡ, ἀμάρτ. ἴγελαδούλλα Πελοπν.(Μάν.)
κ. ἄ. ἴγλαδούλλα Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγελάδα.

Μικρά ἀγέλας ἐνθ' ἄν.: Αἰνιγμ. Νῆα κόκκιθ' ἴγλαδούλλα
πίθ' νιρὸ κι ψουφάει, τρώει κλαρί κι ζῆ, τί εἶν'; (τὸ πῦρ)
Αἰτωλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγελαδάκι.

ἀγελαιά ἡ, Λέρ. Πελοπν. (Δημητσάν.) Ρόδ. κ. ἄ.
ἀελαιά Ἀμοργ. Ἰκαρ. Κάλυμν. Κρήτ. (Ἡράκλ. κ. ἄ.) Κῶς
Λέρ. Μεγίστ. Νίσυρ. Πάτρ. Ρόδ. Σύμ. Τῆλ. κ. ἄ. ἀελαιά
Κρήτ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μεγίστ. Ρόδ. ἀελαιά Ἰκαρ. Δ.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀγελαῖος. Ἐκ τῆς φρ. «ἀγελαιά
βοῦς» δηλούσης τὴν ἀνήκουσαν εἰς τὴν ἀγέλην βοῦν ἀπο-
χωρισθὲν τὸ ἀγελαῖα κατήντησε κατὰ μικρὸν οὐσ. κατὰ
παράλειψιν τοῦ βοῦς.

Δάμαλις, ἀγέλας ἐνθ' ἄν.: Ἐτόνιασεν ἡ-ρ-ἀελαιά (ἀδυ-
νάτισε) Κρήτ. Γάλα τῆς ἀελαιᾶς Σύμ. Μῖα ἀελαιά ἄν-νοίει
τοῦ στόμαν τῆς νὰ φάη τοῦ τριαντάφυλλου Λιβύσσ. || Παροιμ.

Σὰ δὲ σ' ἀρέση ἡ ἀγελαιά, | πᾶρ' ἕνα βόδι νὰ γεννᾷ

(ἐπὶ τοῦ μὴ δεχομένου τὸ διδόμενον ὡς ἀνεπαρκὲς καὶ
ἀναγκαζομένου ἔπειτα νὰ ἀρκεσθῇ εἰς ὀλιγώτερα) Δημη-
τσάν. Λέρ. Ἐθ-θυμήθ' ἡ ἀελαιά τὰ κίρδαμα (ἐπὶ σφοδρᾶς
ἐπιθυμίας γνωστῶν ἀπολαύσεων) Μεγίστ. Δὲ θεωρεῖ ἡ στρα-
βὴ ἀελαιά τὴν ἀλετρέτση, μόνο θεωρεῖ τ'ς ἄλλωνῆς (ἐπὶ τοῦ
παραβλέποντος τὰ ἴδια σφάλματα καὶ μεγαλοποιούντος
τὰ τῶν ἄλλων) Δ.Κρήτ.—Γνωμ.

Ἀνάθεμα ποῦ θενὰ πῆ τὴν ἀελαιά ζευγάρι
καὶ τὴ γεναῖκα ἄνθρωπο καὶ τὸ τυρεῖ συφ-φάει

Νίσυρ. Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀελαιά ἡ λ. καὶ τοπων. Σύμ.

ἀγελαπιδεᾶ ἡ, ἀμάρτ. ἀγίλαπ'δεᾶ Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἀγελάδα καὶ ἀπιδεᾶ <*ἀγελαδαπιδεᾶ.

Εἶδος ἀπιδεᾶς παραγούσης καρπὸν ὁμοιον πρὸς μα-
στὸν ἀγελάδος. [*]

ἀγελαράκι τό, Βιθυν. Δαρδαν.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγελάρις.

Ὁ υἱὸς τοῦ βουκόλου ἡ ὁ παρὰ τῷ βουκόλῳ ὑπηρετῶν
παῖς ἐνθ' ἄν.: Τ' ἀγελαράκι τοῖ πῆγε το' ἀγελάδες 'ς τὴν
ἀγέλη Βιθυν. Συνών. ἀγελαρούδι.

ἀγελαρξά ἡ, Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγελάρις.

1) Ἀγέλη βοῶν ἀδιακρίτως γένους Θράκ.: Ὁ ἀγελάρις
φυλάει τὴν ἀγελαρξά. 2) Τόπος συγκεντρώσεως ἐκά-
στην πρωίαν τῶν πρὸς βοσκήν ἐξαγομένων ζῴων Θράκ.
Συνών. ἀγελαρίστρα 1, ἀγέλη 1 β. β) Μέρος, ἐνθα
νέμεται ἡ ἀγέλη τῶν βοῶν ἀδιακρίτως γένους Σαρεκκλ.

ἀγελάρις ὁ, Βιθυν. Θράκ.(Σηλυβρ.) ἀγελάρις Θράκ.
(Σαρεκκλ. κ. ἄ.) ἀγίλαρις Θράκ.(Ἀδριανούπ. Αἰν. Μάδυτ.
κ. ἄ.) Μακεδ. ἀγγελάρις Πελοπν. (Λακων.) Θηλ. ἀγελα-
ρίνα Θράκ. (Σαρεκκλ.)

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀγελάριος.

Ποιμὴν βοῶν ἀδιακρίτως γένους, βουκόλος ἐνθ' ἄν.:
Εἶνι γραμμένον τ' ἀγίλαρις ἡ θυγατέρα νὰ πᾶρ' βασ'λόπ'λον
κι νὰ ζήσ' βασιλ'κὰ κι τ' βασιλὲ ἡ θυγατέρα εἶνι γραμμένον
νὰ πᾶρ' ἀγίλαρις (ἐκ παραμυθ.) Αἰν. || Παροιμ. Κακίωθ' κε ὁ
ἀγελάρις, τὴν ἔκοψε, θάρρεψε 'τὶ ἦλα κᾶν' τὴ χώρα κακὸ
(ἐθύμωσε ὁ ἀγελάρις, τὴν ἔσφαξε τὴν ἀγελάδα, ἐνόμισεν
ὅτι ἤθελε προξενήσει κακὸν εἰς τοὺς ἄλλους. Ἐπὶ ἀνθρώ-
που, ὅστις θέλων νὰ ἐκδικηθῇ ἄλλον βλάπτει ἑαυτὸν)
Θράκ. Ἀλλὰ λέγ' ὁ ἀγελάρις κι ἄλλα ἡ ἀγελάδα (ἐπὶ τοῦ
ἀναγκαζομένου νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν θέλησιν τῶν ἄλλων
ὡς ἡ ἀγελάδα καίπερ ἐπιθυμοῦσα νὰ βόσκη ὅπου θέλει
ἀναγκάζεται νὰ μεταβῇ ὅπου τὴν ὁδηγεῖ ὁ βουκόλος)
Σαρεκκλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγελαδάρεις 1.

ἀγελαρίστρα ἡ, Δαρδαν. Θράκ. ἀγίλαρίστρα Θράκ.
(Αἰν. Μάδυτ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγελάρις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίστρα.

1) Ὁ τόπος, ὅπου ἐκάστην πρωίαν συναθροίζονται τὰ
κτῆνη πρὸς ὁμαδικὴν ἐξόρμησιν εἰς νομὴν Θράκ. (Αἰν.
Μάδυτ. κ. ἄ.) Συνών. ἀγελαρξά 2, ἀγέλη 1 β. 2)
Ἀγέλη μεγάλων ζῴων, οἷον δαμάλεων, βοῶν, βουβάλων,
ἵππων κττ. Δαρδαν.: Βγαίνει ἡ ἀγελαρίστρα.

ἀγελαρούδα ἡ, ἀμάρτ. ἀγελαδούρα Θράκ. (Σκοπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγελαρούδι.

Θυγάτηρ βουκόλου: Ἐναν καιρὸ κ' ἕνα ζαμάνι ἦντανα
τρεῖς ἀγελαδούρες (ἐκ παραμυθ.)

ἀγελαρούδι τό, ἀμάρτ. ἀγίλαρούδ' Σάμ. ἴγλα-
ρούδ' Σάμ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀγελάρις.

Παῖς βουκόλος. Συνών. ἀγελαράκι.

ἀγελασιᾶ ἡ, Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγέλαστος κατὰ παρασχετισμὸν πρὸς
τὸ ἐγέλασα ἀόρ. τοῦ ρ. γελῶ. Πβ. ἀ-στερητ. 1 β.
Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Τὸ νὰ μὴ γελᾷ, μειδιᾷ τις, ἀλλὰ νὰ εἶναι διαρκῶς
σκυθρωπός: Φρ. Ἀγελασιᾶ τὸν δέρνει (ἐπὶ τοῦ διαρκῶς
σκυθρωποῦ).

ἀγέλαστα ἐπίρρ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀγέλαστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

Ἄνευ γέλωτος: Φρ. Αἰώνια νὰ μείνης ἀγέλαστα καὶ
βουβαμάρα νὰ σὲ δέρνη! (ἀρά).

ἀγέλαστος ἐπίρρ. σῆνθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.
Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀγέλαστους Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Λυκ. (Λιβύσσ.) Λέσβ. Μακεδ. (Βέρ.) Σάμ. κ. ἄ. ἀέλαστος
Πόντ. (Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) Σύμ. ἀέλαστους Μακεδ.(Σιάτ.)
κ. ἄ. ἀγέλας Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. ἀγέλαστος. Τὸ ἀγέλας ἐκ τοῦ ἀμαρτ.
ἀγέλαγος.

1) Ὁ μὴ γελῶν, σοβαρός, σκυθρωπός σῆνθ. καὶ Πόντ.
(Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.):
Ἀνθρώπος ἀγέλαστος. Εἶναι μὲν γυναῖκα ἀγέλαστη. Παιδὶ
ἀγέλαστο. Πρόσωπο ἀγέλαστο σῆνθ. Ἀέλαστος ἄνθρωπος Ὁφ.
Ἀέλαστο ἐν τὸ μωρὸ μუნα αὐτόθ. Ὁλον εἶν' ἀγέλαστους
Ζαγόρ. Πολλὰ ἀγέλαστον κατίζειν εἶθ' Κοτύωρ. Χαλδ. || Φρ.

